

Arrest

nr. 72 601 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers komen op 18 april 2011 het Belgische grondgebied binnen en dienen diezelfde dag een asielaanvraag in. Verzoekers verklaarden via Italië gereisd te hebben.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken te Italië werden genomen.

1.3. Op 10 mei 2011 vragen de Belgische autoriteiten op basis van artikel 16(1)c van de Europese verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003) de terugname van verzoekers aan de Italiaanse autoriteiten. Daar de Italiaanse autoriteiten niet reageerden op dit verzoek binnen de vooropgestelde termijn, werden zij verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers (tacit agreement).

1.4. Op 5 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

- ten aanzien van verzoeker:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. S. N. {...}

geboren te {...}

van nationaliteit te zijn Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun vier minderjarige kinderen vroegen op 18.04.2011 asiel in België. Vingerafdruckenonderzoek toont aan dat de echtgenote van de betrokkene op 09.04.2011 asiel vroeg in Italië.

Het onderzoek leverde geen resultaat van Eurodac voor de betrokkene op. De betrokkene stelde echter uitdrukkelijk dat hij samen met zijn echtgenote en hun kinderen reisde en dat zijn vingerafdrucken in Italië werden genomen, maar dat hij er geen asiel vroeg. Hij verklaarde verder dat hij na een week verblijf in Italië doorreisde naar België, waar hij op 18.04.2011 zou zijn aangekomen. Hij voegde toe dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet. Op 18.05.2011 werd een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor terugname hebben geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van één maand moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16, lid 1,c)d) en e) en die niet zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van een maand staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 20.06.2011 door middel van een ‘tacit agreement’ op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat een Afghaan hem in Italië vertelde dat het voor een gezin niet kinderen beter was naar België te gaan. De betrokkene stelde ook dat de Italiaanse politie hem aanraadde Italië te verlaten. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties, In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en

kent net als België, de , de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde op uitzondering van de leden van zijn gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Tijdens zijn verhoor op 06.05.2011 werd de betrokkene gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, maar brengt echter geen attesten of andere elementen die dit verklaarde probleem staven en aangeven dat het vanwege zijn aard een overdracht aan Italië zou verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse diensten. Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

- ten aanzien van verzoekster:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. S. {...}

geboren te {...}

van nationaliteit te zijn :

Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene, haar echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen vroegen op 18.04.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 09.04.2011 asiel vroeg in Italië. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie verklaarde de betrokkene dat op een haar niet bekende plaats haar vingerafdrukken werden genomen, maar dat ze toen geen asiel vroeg. Ze stelde dat ze na een week verblijf op die plaats doorreisde naar België, waar ze naar eigen zeggen op 18.04.2011 aankwam. Ze voegde toe dat ze het grondgebied van de Lidstaten niet verliet. Betreffende de verklaringen van de betrokkene merken we op dat het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene op 09.04.2011 asiel vroeg in Otranto in Italië. Op 18.05.2011 werd een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 16, lid 1,c,d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken

van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 17.06.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat ze naar België kwam omdat ze onderweg zou hebben vernomen dat België een goed land is en dat het mogelijk is om er een verblijfsvergunning te krijgen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees ten overstaan van de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde op uitzondering van de leden van haar gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Tijdens haar verhoor op 06.05.2011 werd de betrokkene gevraagd naar haar gezondheidstoestand. Ze verklaarde toen geen gezondheidsproblemen te hebben, maar zwanger te zijn. De betrokkene schonk op 02.07.2011 te Halle het leven aan een zoon. Er werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht, die aangeven dat redenen betreffende de gezondheid van dit jongste kind een overdracht van het gezin aan Italië zouden verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties. Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de principes van goed bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12. 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet Motivering Bestuurshandelingen) bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden de ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. Verzoekers zullen aantonen dat hieraan niet werd voldaan.

Wat de toepassing van de criteria van de Dublin II Verordening betreft

In de bestreden beslissing van verzoeker dient er te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvragen. De bestreden beslissing maakt immers melding van artikel 16, 1 lid e) Dublin II Verordening op grond waarvan Italië verantwoordelijk zou zijn.

Artikel 16 lid 1, e) luidt als volgt: “e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. In casu werd de asielaanvraag van verzoeker helemaal niet afgewezen daar hij in België asiel heeft aangevraagd. Hij heeft bovendien ook geen asiel in Italië aangevraagd. Ter herinnering, artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen vereist nochtans het volgende: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” Dit is in casu echter niet het geval waardoor de bestreden beslissing de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Wat de resultaten van Eurodac voor verzoeker betreft

De bestreden beslissing van verzoeker vermeldt het volgende:

“Het onderzoek leverde geen resultaat van Eurodac voor de betrokkene op. De betrokkene stelde echter uitdrukkelijk dat hij samen met zijn echtgenote en hun kinderen reisde en dat zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen, maar dat hij geen asiel vroeg.” Overeenkomstig artikel 8 Dublin II Verordening is een land verantwoordelijk voor de behandeling van een asielaanvraag: “Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek mits de betrokkenen dat wensen. In casu heeft verzoeker geen asielaanvraag ingediend in Italië en meldt de bestreden beslissing dat het onderzoek geen resultaat opleverde voor de betrokkene. Hieruit dient duidelijk te worden besloten dat hij niet alleen geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië maar dat bovendien zelf niet zijn vingerafdrukken werden genomen. Om verklaringen van een asielzoeker als (indirect) bewijselement te kunnen gebruiken, dient te worden verwezen naar artikel 10, lid 1 van de bijlage II, Lijst 8, van de Verordening 1560/2003, dd. 2 september 2003 waarnaar artikel 10 en 18 van de Dublin II Verordening verwijzen. Overeenkomstig artikel 10, lid 1 kan de illegale binnenkomst op het grondgebied via een buitengrens worden bewezen aan de hand van “gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de asielzoeker”. In casu maakt de bestreden beslissing van verzoeker enkel melding van het feit dat verzoeker samen met zijn echtgenote en hun kinderen reisde, dat zijn vingerafdrukken zouden zijn genomen, maar hier is geen spoor van terug gevonden, en dat hij geen asiel aanvroeg. Er kan redelijkerwijze niet worden gemeend dat dergelijke vage opmerkingen, zouden overeenstemmen met “gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de asielzoeker”. De verklaringen van verzoeker zijn immers noch gedetailleerd noch verifieerbaar. Bijgevolg kunnen de zogenaamde verklaringen van verzoeker niet als volwaardig bewijselement worden beschouwd daar zij niet voldoen aan artikel 10, lid 1 van de bijlage II, lijst 8, van de Verordening 1560/2003. Indien men dus zelf zou menen dat verzoekster in Italië asiel heeft aangevraagd, hoewel dit in casu ook wordt betwist, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet wenst dat zijn asielaanvraag in Italië wordt behandeld. Vermits verzoeker in België op 18.04.2011 asiel heeft aangevraagd en Eurodac geen resultaten voor hem opleverde, is België verantwoordelijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag maar ook voor die van verzoekster vermits zij, in overeenstemming met artikel 8 Dublin II Verordening, wenst dat België haar asielaanvraag tevens behandelt. Verzoekers menen dan ook gelet op het bovenstaande, dat de motivering onjuist, minstens niet afdoende is. De bestreden beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden. Bovendien miskent de tegenpartij op dit punt de zorgvuldigheidsplicht daar ze manifest tracht haar

verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeker te ontgaan door op een volledig ongeoorloofde wijze de verantwoordelijkheid naar Italië te schuiven.

Wat de gezondheid van het jongste kind betreft

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster "verklaarde toen geen gezondheidsproblemen te hebben, maar zwanger te zijn". De bestreden beslissing gaat verder: "Er werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht, die aangeven dat redenen betreffende de gezondheid van dit jongste kind een overdracht van het gezin aan Italië zouden verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM" (p.2 bestreden beslissing verzoekster). Er dient echter te worden vastgesteld dat een kind van 2 maanden oud (stuk 6) doen reizen naar Italië, zonder te weten wat er vervolgens met hem zou kunnen gebeuren, wel degelijk een verhindering voor de overdracht van het gezin aan Italië uitmaakt... De tegenpartij is bovendien op de hoogte van al deze elementen en men moet er toch van kunnen uitgaan dat iedereen het erover eens zou zijn dat een jonge baby van die leeftijd doen reizen naar een plaats waar er absoluut geen garantie is dat het op bekwame wijze zal worden opgevangen, duidelijk een verhindering voor de overdracht uitmaakt, Zoals hieronder uitgebreid zal worden bespreken, zijn de actuele opvangomstandigheden en structuren van het Italiaans asielsysteem alles behalve in overeenstemming met artikel 3 EVRM, al was het maar om het feit dat ze een grote kans hebben om te botsen aan de zogenaamde "opvangcrisis" waarmee Italië momenteel geconfronteerd is. Op dit punt is de motivering bijgevolg niet afdoende en in strijd met artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Zo verwijzen de bestreden beslissingen naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 16(1)c en 20(1)c van de verordening 343/2003 en motiveren zij dat de behandeling van de asielaanvraag aan Italië toekomt.

Volgens verzoekers maakt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker melding van artikel 16 (1), e van de verordening 343/2003, dat niet toepasselijk is. Het betoog van verzoekers kan evenwel geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, hoewel één keer verkeerdelijk verwezen wordt naar artikel 16(1),e van de verordening 343/2003, dat deze genomen werd in toepassing van de artikelen 16(1)c en 20(1)c van de verordening 343/2003. Artikel 16(1)c van de verordening 343/2003 wordt tot tweemaal toe aangehaald in de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet kan voorhouden niet te weten op basis van welk artikel Italië verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het geheel van de motieven blijkt duidelijk dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 16(1)c van de verordening 343/2003. Het gehele betoog van verzoeker waarom artikel 16(1)e van de verordening 343/2003 niet kan worden toegepast op zijn situatie is dan ook niet dienstig.

Verzoekers maken aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit de verdere lezing van de kritiek van verzoekers blijkt dat zij in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Verzoekers wijzen erop dat de resultaten van Eurodac voor wat betreft verzoeker negatief waren en wijzen op artikel 8, 10 en 18 van de verordening 343/2003.

De terugname van verzoeker werd gevraagd op grond van artikel 16(1)c van de verordening 343/2003.

Artikel 16.1.c van de verordening 343/2003 luidt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarde terug te nemen.”

Verzoeker meent geen asiel te hebben aangevraagd in Italië.

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde samen met zijn vrouw via Italië gereisd te hebben. Volgens verzoeker werden ze daar tegengehouden en werden hun vingerafdrukken genomen. Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met het positieve Eurodac-resultaat voor wat betreft zijn echtgenote waaruit blijkt dat zij wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend argumenteert hij: *“Ik en mijn vrouw waren heel de tijd samen. Mijn vrouw kon niets doen zonder mijn toestemming. Volgens mij hebben wij geen asiel aangevraagd in Italië.”* Verzoekster stelt bij confrontatie hiermee: *“Ik weet niet waar het was maar wel dat er inderdaad elektronisch vingerafdrukken zijn genomen. Maar ik heb geen asiel aangevraagd.”* Uit de verklaringen van verzoekers blijkt aldus dat zij beiden ontkenden asiel te hebben aangevraagd in Italië.

Artikel 2.3 van Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, luidt als volgt:

“3. Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodacverordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodacverordening.

Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met “1”, van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met “2” en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met “3”. De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt.”

Uit de gegevens van het dossier blijkt uit de “Hit Eurodac” van 18 april 2011 dat de vingerafdrukken van verzoekster genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van “IT1LEO12L2” genomen in Italië te Otranto op 9 april 2011. Hieruit blijkt dat na de kenletters het cijfer “1” volgt als identificatie van de personencategorie. Aangezien dit cijfer “1” wijst op een asielzoeker volgt hieruit dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend in Italië op 9 april 2011. De loutere bewering van verzoekers dat zij geen asiel hebben aangevraagd in Italië kan niet leiden tot de negatie van de vaststelling dat alleszins wat betreft verzoekster blijkt dat zij asiel heeft aangevraagd in Italië.

Wat betreft verzoeker blijkt inderdaad uit de gegevens van het administratief dossier dat er geen ‘hit Eurodac’ is. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, kan uit geen enkel element in het administratief dossier afgeleid worden dat verzoeker in Italië een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoeker heeft immers steeds voorgehouden geen asiel aangevraagd te hebben in Italië. Bijgevolg kon de verwerende partij voor wat betreft verzoeker geen toepassing maken van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003. Het betoog van de verwerende partij in haar nota kan hieraan geen afbreuk doen.

Ten aanzien van de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker is het middel in de aangegeven mate aldus gegrond.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden kan uit het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003, niet afgeleid worden dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Door de nietigverklaring van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, zal de verwerende partij een nieuw onderzoek dienen te voeren naar de verantwoordelijke lidstaat. Het betoog van verzoekers dat omwille van het feit dat België volgens hen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, ook de asielaanvraag van verzoekster door de Belgische overheid dient behandeld te worden, kan aldus niet worden gevolgd.

2.5. Wat betreft de argumentatie van verzoekster inzake de gezondheid van hun jongste kind dient vastgesteld dat de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster dienaangaande het volgende stelt: *“De betrokkene schonk op 02.07.2011 te Halle het leven aan een zoon. Er werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht, die aangeven dat redenen betreffende de gezondheid van dit jongste kind een overdracht van het gezin aan Italië zouden verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.”* Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat geen enkel element werd aangebracht waaruit blijkt dat de gezondheid van het jongste kind een overdracht naar Italië zou verhinderen. Verzoekers betogen slechts, doch maken geenszins aannemelijk, dat de jonge leeftijd van het kind een hinderpaal vormt voor de overdracht naar Italië. Wat betreft de kritiek op de opvangmogelijkheden in Italië verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.8. Het betoog van verzoekster kan dan ook niet overtuigen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Verzoekster betoog toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond wat betreft de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van deze bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond wat betreft de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster. Gelet op de nietigverklaring van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, wordt het tweede middel voorts enkel besproken ten aanzien van de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster.

2.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 lid 2 en 15 lid 1 van de verordening 343/2003, van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 3 luidt als volgt:”

Zoals melding van wordt gemaakt in een recent rapport van mei 2011 van de organisatie Swiss Refugee Council¹(stuk 3), vragen verzoekers in casu dat:

“...”

Vrije vertaling:

“Een Staat die overweegt asielzoekers onder het Dublinsysteem terug te sturen, bijgevolg op zorgvuldige wijze dient rekening te houden met de omstandigheden die de asielzoeker zal vinden na de overdracht”

Het rapport meldt eveneens in het algemeen omtrent de situatie in Italië dat: “...,”

Vrije vertaling:

“De situatie zoals beschreven door de delegatie na een bezoek aan grote Italiaanse steden en na gesprekken met betrokkenen ter plaatse laat zien dat Italiaanse standaardnormen in vele opzichten ver onder de normen van het acquis inzake asiel zijn. Er zijn ernstige twijfels omtrent het feit dat Italië de taken van het Vluchtelingenverdrag vervult, met name wat betreft de ondersteuning en bescherming van vluchtelingen en het voor vluchtelingen mogelijk maken zich te vestigen op een degelijke en duurzame manier. (...) In werkelijkheid, onderzoeken noch de verzendende staten (zoals Zwitserland of Noorwegen) voor de overdracht op een degelijke manier, noch zijn de ontvangende Italiaanse autoriteiten in staat om ervoor te zorgen dat de Dublin gerepatrieerden waardige levensomstandigheden

vinden na hun terugkeer, De Italiaanse Dublin afdeling is overbelast daar het grote aantal inkomende Dublin verzoeken. Dit wordt ook weerspiegeld door het lage aantal zaken die direct werden geaccepteerd door de Italiaanse autoriteiten. Voor het grootste deel, wordt Italië verantwoordelijk voor een Dublin geval omdat de termijn van twee maanden om te beantwoorden op een aanvraag verstreken is: De autoriteiten zijn niet in staat om de verzoeken binnen de gestelde termijn te behandelen. Dit leidt tot een situatie waarin veel Dublin gerepatrieerden op de luchthaven aankomen zonder dat de grenspolitie wordt geïnformeerd over hun aankomst — zonder nog te spreken van enige specifieke behoefte.(.) Hebbende melding gemaakt van de ernstige lacunes in de ontvangst en in de sociale omstandigheden, beveelt de delegatie dan ook aan om af te zien van de overdrachten naar Italië daar de gerepatrieerden geconfronteerd worden met een reëel risico om te eindigen in ondraaglijke levensomstandigheden nadat ze vroeger of later uit de Italiaanse asiel structuren zullen worden uitgezet. Indien lidstaten asielzoekers en vluchtelingen naar Italië, blijven overdragen, bestaat er een gevaar van schending van fundamentele mensenrechten, zoals vermeld in artikel 3 van het EVRM.” Wat in het bijzonder de opvang van asielzoekers betreft maakt het rapport melding van het volgende:“..” Vrije vertaling.

“In theorie hebben alle asielzoekers recht op huisvesting tot de beslissing in eerste aanleg werd behandeld. Maar in de praktijk, zijn de Italiaanse autoriteiten in het verleden niet in staat geweest om een plaats voor iedereen te vinden, zodat veel asielzoekers uiteindelijk dakloos zijn geworden tijdens de procedure met grote gevolgen, niet alleen voor hun fundamentele mensenrechten, maar ook voor hun procedure. Omdat het geenszins zeker is dat een persoon de toegang tot een goede huisvesting zal hebben en zal kunnen genieten van ontvangstvoorwaarden en ondersteuning eens terug in Italië, is elke lidstaat die van plan is om een persoon naar Italië te overdragen, verplicht om na te gaan of deze persoon op correcte wijze zal worden ontvangen - indien de procedure niet is beëindigd - anders bestaat er een risico, niet alleen op schending van EU-wetgeving, maar ook van artikel 3 EVRM De onzekere levensomstandigheden gepaard gaande met een gebrek aan voldoende huisvesting voor asielzoekers tijdens de procedure en de ongepaste verdeling van plaatsen in het land, die niet overeenstemmen met het aantal asielaanvragen die worden behandeld door de “ Questura”, kunnen in strijd zijn met de bepalingen van de richtlijn met betrekking tot de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers, volgens hetwelk alle asielzoekers naar behoren moeten worden opgevangen (ad 14 lid 1). De Commissie heeft reeds gewezen op deze kwestie in haar verslag van 2007 over de opvang, waarin werd gesteld dat «een aantal lidstaten echter nog steeds een tekort aan beschikbare plaatsen hebben voor hun asielzoekers” Bijgevolg maakt de organisatie om de volgende aanbeveling:“...”

Vrije vertaling:

“Ten aanzien van kwetsbare personen, moeten de autoriteiten zich ervan onthouden deze terug te sturen naar onzekere en onwaardige omstandigheden. Zolang de verzendende autoriteit niet met zekerheid kan vaststellen dat de behoeften van kwetsbare asielzoekers, gezinnen met minderjarige kinderen, alleenstaande vrouwen, op voldoende wijze in Italië worden voldaan, en er is geen formele procedure om ze te identificeren, zouden de lidstaten zich onthouden om ze terug te sturen naar onzekere en onwaardige omstandigheden. De lidstaten worden aangespoord om artikel 3 van de Dublin 11-verordening (soevereiniteitsclausule) toe te passen teneinde artikel 3 van het EVRM niet te schenden.

In het artikel “Het Italiaanse asielsysteem in het kader van de EU-wetgeving”, onderstreept Mr. Alessandra RICCI ASCOLI, het volgende aangaande de opvang van asielzoekers in Italië:

“Toetsing aan richtlijnen

Het Italiaanse opvangsysteem laat te wensen over. De overheid gaat ervan uit dat vreemdelingen voor zichzelf zorgen; slechts een kleine minderheid krijgt toegang tot de opvangprojecten. Veel hangt af van het toeval: van de gemeente waar zij zich bevinden en af daar een zogeheten integratieproject bestaat. Bovendien moet de CIR vaak bijspringen om zorg te dragen voor adequate opvang met name voor kwetsbare groepen. Dit terwijl zorgdragen voor opvang conform artikel 13 Opvangrichtlijn een verplichting is die op de lidstaat rust. Bovendien vereisen artikelen 17 tot en met 20 dat er speciale aandacht moet zijn voor kwetsbare groepen (stuk 7)

In een recent rapport, opgesteld door de Organisatie Norwegian Organisation for Asylum Seekers, wordt de situatie van asielzoekers in Italië getoetst aan artikel 3 EVRM en aan de recente rechtspraak terzake “..”

Vrije vertaling:

“In januari 2011, heeft de zaak 30696/09 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg (MSS tegen België en Griekenland), vastgesteld dat de overdracht van een Afghaanse asielzoeker van België naar Griekenland in strijd was met het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens vormde. Een aspect van de beslissing dat relevant is voor de situatie in Italië is de wijze waarop de rechter van oordeel is dat de levensomstandigheden in Griekenland in overeenstemming zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens: ‘ Niemand mag worden

onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing Artikel 254 van het vonnis verklaart: "(...) Hij zou maanden in een staat van de meest extreme armoede hebben geleefd, niet in staat om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften: voeding, hygiëne en een plek om te wonen. Hieraan toegevoegd had hij een steeds aanwezige angst om aangevallen en beroofd te worden en het totale gebrek aan enige kans om zijn situatie te verbeteren. (...) 'In artikel 263 onderzoekt het Hof deze situatie in het licht van voornoemd artikel 3 EVRM: Het Hof is van oordeel dat de aanvrager het slachtoffer is geweest van vernederende behandeling met een gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie, zonder twi1fel, in hem gevoelens van schrik, angst of minderwaardigheid dat wanhoop kan scheppen, heeft opgewekt. Zij is van mening dat dergelijke levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij is gebleven en het geheel ontbreken van enig perspectief om zijn situatie te verbeteren, het niveau van de ernst hebben bereikt dat nodig is om binnen de werkingssfeer van artikel 3 van het Verdrag te vallen. Er zijn duidelijke overeenkomsten tussen de gedocumenteerde feiten in deze zaak en de situatie ervaren door veel asielzoekers en vluchtelingen in Italië. De Straatsburgse uitspraak maakt duidelijk dat verwijderingen zonder effectieve waarborgen niet in overeenstemming zijn met het Europees Verdrag voor de mensenrechten. De bevoegde vreemdelingenautoriteiten van de andere Europese lidstaten moeten daarom aandacht besteden aan de situatie van asielzoekers in Italië op het gebied van de verplichten opgelegd door mensenrechten, alvorens terugkeren naar Italië stellen. Vooral de situatie bij terugkeer voor degenen die als kwetsbaar worden beschouwd, moet nauwlettend in dit opzicht worden geëvalueerd." Zoals uit de verschillende aangehaalde rapporten blijkt, is het duidelijk dat er een fundamenteel verschil is tussen de behandeling van asielaanvragen in België en in Italië, hetgeen, ter herinnering, ook de grond van de zaak was in de zaak M.S.S, tegen België en Griekenland. 3 In deze zaak werd België door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veroordeeld wegens schending van artikel 3 en 1 3 EVRM. Volgens het Europees Hof, heeft België immers artikel 3 EVRM geschonden door een Afghaanse asielzoeker bloot te stellen aan de risico's die voortvloeien uit de gebrekkige asielprocedure in Griekenland, Gelet op de vele rapporten die zijn opgesteld door UNHCR, European Commissioner for Human Rights en internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch etc., heeft het Europees Hof gemeend dat de omstandigheden in Griekenland als algemeen bekend kunnen worden beschouwd Bijgevolg wisten de Belgische autoriteiten of ze hadden moeten weten dat er geen garantie was dat de asielaanvraag serieus zou worden onderzocht door de Griekse autoriteiten. De Belgische autoriteiten hadden moeten verifiëren hoe de Griekse autoriteiten hun wetgeving in de praktijk toepassen. Hadden de Belgische autoriteiten deze informatie zorgvuldig in acht genomen, dan hadden zij enkel tot de conclusie kunnen komen dat de asielzoeker een risico zou lopen dat reëel en individueel genoeg was om binnen artikel 3 EVRM te vallen. Het Hof voegde hieraan toe dat aan de asielzoeker niet mocht worden tegengeworpen dat hij de Belgische autoriteiten niet heeft geïnformeerd over de redenen waarom hij niet aan Griekenland wenste te worden overgedragen (zie §335-359 arrest). Met andere woorden, indien men deze rechtspraak in casu toepast, had de tegenpartij de gevolgen van een overdracht naar Italië voor verzoekers in concreto moeten onderzoeken, wat helemaal niet is gebeurd. De bestreden beslissingen maken immers enkel melding van de volgende stereotiepe motivering, dat doorgaans in elke gelijkaardige beslissing kan worden teruggevonden: "... Voor de veroordeling van België door het Europees Hof dient voorts te worden opgemerkt dat exact dezelfde beslissingen werden genomen ten aanzien van Griekenland. De bestreden beslissingen vertrekken voorts enkel van een veronderstelling daar ze stellen dat er dan ook van moet worden uitgegaan terwijl de rechtspraak eist dat er in concreto wordt nagegaan wat er met asielzoekers gebeurt eens ze worden overgedragen. Verzoekers verwijzen tenslotte naar de rechtspraak van Uw Raad terzake Zo kan o a. worden verwezen naar het arrest dd 17 februari 2011, nr.56.203 in de welke de Algemene Vergadering van Uw Raad, betreffende de overdracht van een Tsjetsjeense asielzoeker naar Polen, het volgende heeft bepaald: "... Verzoekers tonen met andere waarden aan dat Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen Nochtans had de tegenpartij onbetwist kennis moeten hebben van deze situatie. Bovendien, gaat het hier om een "tacit agreement" zodanig dat de tegenpartij geen enkele garantie heeft dat verzoekers wel degelijk bij hun aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen en verderzetten. Zo schorste Uw Raad Op 10 november 2008 een uitwijzing naar Athene op." .. " Er kan tenslotte worden verwezen naar een arrest dd. 10 december 2009 van Uw Raad "... » Vrije vertaling « ... » Bijgevolg schendt de tegenpartij baar zorgvuldigheidsplicht. Er bestaat in casu een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, in strijd met artikel 3 EVRM Zoals voorts in een recent arrest van Uw Raad, dd.11 juli 2011, nr, 64 573 werd onderlijnd, dient voorts rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster geenszins de bedoeling had om in Italië asiel aan te vragen. In dit arrest werd immers het volgende beslist '...'"

2.7. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 lid 2 en 15 lid 1 van de verordening 343/2003 merkt de Raad op dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de in hare hoofde genomen bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.8.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.8.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.8.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.9. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.10. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een rapport van mei 2011 van de organisatie Swiss Refugee Council, dat zij ook voegt aan het verzoekschrift, alsook naar een artikel van A. Ricci Ascoli en een rapport van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers, en waaruit volgens haar blijkt dat de situatie in Italië fundamenteel verschilt van deze in België wat betreft de behandeling van asielaanvragen. Verzoekster wijst tevens op het arrest van het EHRM in de zaak M.S.S. t/ België. Verzoekster meent dat de tegenpartij de gevolgen van een overdracht naar Italië in concreto had moeten onderzoeken, wat niet is gebeurd. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing slechts melding maakt van een stereotiepe motivering dienaangaande en is gebaseerd op een veronderstelling. Verzoekster verwijst voorts naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij stelt dat in casu een tacit agreement werd gegeven, wat geen garantie inhoudt dat zij wel degelijk een asiel-aanvraag zal kunnen indienen en verderzetten. Tevens dient volgens verzoekster rekening gehouden te worden met het feit dat zij niet de bedoeling had in Italië asiel aan te vragen.

2.11. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster gevraagd werd: *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* waarop verzoekster repliceerde: *“We wisten niet dat we naar België zouden komen. Maar het belangrijkste was dat we in Europa geraakten. Onderweg hebben we gehoord dat België een goed land is en als iemand met zijn familie en kinderen daar naartoe gaat dat het mogelijk is om daar een verblijfsvergunning te krijgen.”* Verzoekster heeft op geen enkel ogenblik melding gemaakt van het feit dat zij in Italië slecht behandeld is geweest. Integendeel, verzoekster heeft, blijkens haar verklaringen, bewust getracht de Belgische overheid te misleiden met haar verklaring geen asiel te hebben aangevraagd in Italië. Meer zelfs, wanneer zij geconfronteerd wordt met de resultaten van het Eurodac-systeem waaruit onomstotelijk blijkt dat zij aldaar asiel heeft aangevraagd, blijft verzoekster volharden en ontkennen dat zij asiel heeft aangevraagd in Italië.

Verzoekster komt thans voor het eerst in haar verzoekschrift naar voren met rapporten over de situatie in Italië met als doel aan te tonen dat zij – indien zij zou worden teruggestuurd – aldaar onderworpen zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Wat betreft het rapport van de organisatie Swiss Refugee Council van mei 2011 dient gesteld dat de eerste geciteerde passage vooral betrekking heeft op de vaststelling dat bepaalde lidstaten geen onderzoek verrichten alvorens asielzoekers terug te sturen. In casu blijkt echter uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk nagegaan is of er beletsel is om verzoekster over te dragen, rekening houdende met haar verklaringen. Verder worden in deze passage slechts twijfels geuit over de vraag of Italië de taken van het Vluchtelingenverdrag vervult, doch verzoekster toont hiermee niet aan dat, wanneer zij wordt teruggestuurd naar Italië, zij niet zal kunnen rekenen op een correcte behandeling van haar asielaanvraag. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat verzoekster wel degelijk een asielaanvraag heeft kunnen indienen in Italië. Voorts wordt in het rapport kritiek geuit op de opvang van asielzoekers in Italië, doch blijkt hieruit niet dat elke asielzoeker die aan Italië wordt overgedragen, verstoken zal blijven van opvang. Het rapport spreekt immers slechts van het feit dat de

Italiaanse overheden in het verleden niet in staat zijn geweest om een plaats voor iedereen te vinden. De Raad wijst er dienaangaande op dat in de bestreden beslissing duidelijk gesteld wordt dat een terugkeer naar Italië door de Dienst Vreemdelingenzaken georganiseerd kan worden en dat de Italiaanse autoriteiten tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië – indien verzoekster een beroep wenst te doen op het aanbod van de Dienst Vreemdelingenzaken – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in casu alles in het werk stelt om de overdracht van verzoekster in optimale omstandigheden te laten verlopen. De verzoekende partij maakt daarnaast niet aannemelijk dat indien zij zou geconfronteerd worden met het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet onmiddellijk een opvangplaats voor haar zouden kunnen regelen zij automatisch in een situatie zou terechtkomen die kan beschouwd worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Uit de verklaringen van haar echtgenoot, met wie zij samen gereisd heeft, blijkt immers dat zij voor hun reis 29 000 dollar hebben betaald zodat kan aangenomen worden dat verzoekster niet minvermogen is en aldus zelf gedurende korte tijd in haar onderhoud en accommodatie zou kunnen voorzien tijdens de behandeling van haar asielaanvraag, voor zover dit al noodzakelijk zou blijken. Hetzelfde geldt waar verzoekster verwijst naar het artikel van Ascoli. Waar verzoekster voorts verwijst naar een rapport van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers en daarmee samenhangend het arrest van het EHRM inzake M.S.S. t. België, dient gesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk onderzocht werd wat de gevolgen van een overdracht naar Italië voor verzoekster zouden zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kon de gemachtigde, gelet op de gegevens eigen aan de zaak van verzoekster, in casu wel degelijk uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Evenmin maakt de bestreden beslissing een voorbeeld uit van een standaardmotivering nu, zoals reeds hoger gesteld, rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt. Waar verzoekster nog kritiek uit op het feit dat het in casu een tacit agreement betreft, dient nogmaals gewezen op het feit dat de gemachtigde zich bereid heeft verklaard de overdracht van verzoekster aan Italië in de allerbeste omstandigheden te laten verlopen. Het betoog van verzoekster dat zij geen enkele garantie heeft dat zij aldaar een asielaanvraag zal kunnen indienen wordt bovendien onderuit gehaald door de vaststelling dat zij in het verleden wel degelijk een asielaanvraag heeft kunnen indienen in Italië. Waar verzoekster voor het overige nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient gesteld dat zij niet aantoonbaar dat de feitelijke gegevens aan de basis van die rechtspraak, identiek zijn aan haar geval.

Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu gebeurd is.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de in haren hoofde genomen bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de in zijn hoofde genomen bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van verzoeker H. S. N., wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van verzoekster H. S.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER